

Nick Perumov

Svärdens väktare · Första boken

Diamantsvärdet och Träsvärdet

Första delen

Översättning Britt-Marie Ingdén-Ringselle

ERSATZ

© Nick Perumov 2002
Ersatz, Stockholm 2006

Originalalets titel Алмазный меч, Деревянный меч
Översättning från ryska Britt-Marie Ingdén-Ringselle

Omslag Peter Bergting & Ersatz

Omslagsillustration Peter Bergting

Grafisk form inlaga Christer Jonson

Sättning Ola Wallin

Redaktörer Lina Björkegren & Ola Wallin

Korrekturläsare Anna Bengtsson & Ola Wallin

Tryckt hos Spindulys, Litauen 2006

ISBN 13: 978-91-88858-29-0

ISBN 10: 91-88858-29-4

www.ersatz.se

www.perumov.com

*Tillägnas mina vänner, gamla och nya, via nätet och andra vägar.
Författaren vill passa på att tacka för att ni finns.*

NICK PERUMOV

Profetia

*När De två bröderna har befriats upphör tiden.
Dankernas folk skall drivas till förtvivlans rand.
När mindre än en handfull återstår kommer deras
vedergällning.*

Илүүна, dankernas orakel

Bönen om kalken, symbolen för tron på Frälsaren

*Sannerligen säger jag er att en liten synd kan förvandla ett
rättfärdigt liv till intet och att alla får lida för en människas
synder. Lyssna! Lev rättfärdigt och anspråklöst, ty världens
synder samlas, och den dagen närmar sig, då de blir vägda
och uppmätta, och ingen får veta vilken av småsynderna som
sätter Hans tålamods kalk i gungning.*

*Sannerligen, säger jag er, måtte ni bäva! Ty De tre sovande
odjuren skall återfå sin frihet, men de har inte makt att skada
alla levande varelser i ett enda slag, utan först efter tre dagar.
Kalken rinner över när alla tre har befriats. Låt oss be för att
Han skall avvärja detta öde!*

Amen.

Första kapitlet

» **B**ARA vi kommer fram till Chvalin innan Regnet hinner i fatt oss.« Hon vaknade upp ur sin kalla, ja, iskalla sömn. Genom gliporna och hålen i vagnens förhänge trängde den råa oktobervinden in. Det utnötta och alltför korta täcket gav inget skydd, och om hon inte hade varit så dödstrött skulle hon inte ha fått en blund i ögonen på hela natten. Smärtan i det gamla ärrret på hennes hals förebådade regn. Det var ett fult, mycket fult, gammalt ärr. Än en gång var de på väg någonstans. Förbannat vare detta kringflackande liv.

Och så detta ständiga »innan Regnet hinner i fatt oss«, som upprepades av alla i truppen, likt ett mantra.

Och detta regn kunde verkligen kallas Regnet med stort R. Snart skulle det inte bara forsa ner, det skulle jaga dem som en mörk och hotfull himmelshär på väg från öster. Horisonten var kolsvart, som om det rasade vidunderliga bränder där borta i fjärran. Men allt som gällde Dödsregnet talade folk om i vardagliga ordalag, som om det skulle skydda dem från den död som strömmade ner från himlavalvet!

Den här gången var det Kitsum som yttrade orden. Han var en gammal clown, som aldrig släppte taget om buteljen. Hans händer skakade kraftigt och andedräkten stank av någon alkemistisk smörja även när han för ovanlighetens skull var nykter. Han änterade aldrig scenen utan att först ha tagit sig »en slurk«. Den »slurken« varierade alltifrån två ordentliga klunkar till en hel butelj Stenhetta, gnomernas starkaste brygd.

Hon kurade ihop sig i ett hopplöst försök att bevara det sista av värmen. Strax skulle de komma och väcka henne. Deras vagn skulle göra halt under högst några minuter, bara för att hämta vatten ur en brunn vid vägen, för att sedan rulla vidare genom obobodda, vilda skogar och vindfällena, och sedan genom den öde vildmarken, som låg mellan den berömda staden Chvalin och minst lika beryktade staden Ostrag.

»Bara vi kommer fram innan Regnet hinner i fatt oss.« De stannade inte för natten. De gjorde inte upp eld på rastställena. Maten

värmdede de hastigt på en liten järnkamin, som de för säkerhets skull hade hängt baktill på vagnen.

Om Regnet hann i fatt dem kunde man ge alla den sista smörjelsen.

10 Flickan väntade inte på att någon skulle väcka henne med en spark i sidan, utan kastade undan täcket och sträckte på sig, smidigt och graciöst som en vildkatt. Liknelsen låg även i övrigt nära till hands. Hennes spetsiga små öron gav henne ett synnerligen kattlikt och vilt utseende.

Agata var av dankernas folkstam. Namnet hade hon fått på grund av sitt ovanliga hår, som var blåaktigt svart, svartare än en korpvinge. Och ingen brydde sig om hennes riktiga namn.

»Jaså, du har vaknat nu.« Kitsum satt på en sjaskig rekvisitakoffert och drack rykande varmt te ur ett sprucket krus. Vagnen skakade obarmhärtigt, men den gamle clownen spillde inte en endaste droppe.

Gudar! Kitsum dricker te om morgonen!

»Sätt i gång och arbeta, ditt spetsörade yngel. Där borta har du gårdagens grytor att ta hand om. Trosja har redan hämtat vatten i ditt ställe, både till oss och herr Onfim. Det skulle inte skada om du tackade pojken...«

Flickan neg skälmskt och drog ut sidorna på sina vida byxor. Egentligen liknade hon mer en liten flickunge, för med mänskliga mått såg hon ut att vara omkring fjorton, inte äldre, och hur gammal hon var enligt de ogudaktiga dankernas räknesätt skulle de som tillbad Frälsaren, Den sanne guden, aldrig ägna en tanke.

»När du druckit ditt te, o ärade Kitsum, måtte det vita sminket inte falla av dina kinder och ner på scenen, för det skulle betyda att du har tömt bägaren med gnomens gift till botten.« Agata undvek skickligt den trasiga skon som kastades mot hennes huvud. Hon räckte ut tungan åt gubben.

Kitsum var snällare mot henne än de andra i truppen. Naturligtvis bortsett från Trosja, som i likhet med henne betraktades som en paria.

Skon for igenom förhänget och avslutade sin flygtur rätt i huvudet på Trosja. Han var en ung man som herrarna Onfim och Onfim tagit till cirkusen för hans utomordentliga hälsa och medfödda ofantliga styrka och lika ofantliga dumhet, parad med lätt-

trogenhet. Tunga järnklot, sammanfogade med en kedja, var lätta som fjädrar i hans händer. Trosja slängde upp dem i luften, fångade dem, snurrade och kastade dem mellan händerna – vilket framkallade ständiga bifall och djupa suckar från korpulenta köpmansfruar som gömde ansiktet i sina sjalar, kvinnor som så lättsinnigt fick följa med sina män till marknaderna i såväl Chvalin, Ostrag som Jezjelin.

Nästan varje föreställning slutade med att herr Onfim (den förste) tog Trosja vid handen och förde bort honom någonstans. Varje gång kom cirkusägaren tillbaka med ett belåtet leende på läpparna. Men den unge mannen dök inte upp förrän nästa morgon, och på akrobatbröderna Tukks och Tokks lystna frågor svarade han med att villrådigt rycka på axlarna:

»Tja, hela natten red hon mig, den trefalt förbannade kossan. Jag hade hellre roterat järnkloten en gång till. Tillfreds – vadå? Inte kan jag sådana ord, herr Tukks. Ursäkta mig. . . Jag är trött och det är allt. De lät mig inte sova ut. Som vanligt.«

»Oj!« Den vältuktade Trosja öppnade genast ögonen. »Ursäkta mig, herr Kitsum. Jag ska genast stiga upp, herr Kitsum.«

»Behöver ni hjälp med att rätta till kläderna, herr Kitsum?« frågade Agata med rösten skickligt förställd medan hon stod böjd över grytorna.

»Dumskalle! För tusan, Agata, din kringstrykande katta, det var du igen! Hur många gånger ska jag gå på dina dumma trick?!«

Dankerflickan fnös.

Så länge herr Onfim, akrobatbröderna och övriga invånare i de två cirkusvagnarna fortfarande sov kunde hon tillåta sig att fnysa. Senare skulle knutpiskan komma fram. Om hon inte lydde.

Agata böjde sig ännu djupare ner.

Med sand och iskallt vatten gnuggade hon bort det stelnade fett. Hur hon än lyckades med rengöringen av grytorna skulle herr Onfim (den förste), akrobatbröderna och husbondens baktalare och snyltgäster ändå intaga sina måltider. Visserligen tog herr Onfim fram sin flätade piska efteråt och jagade egenhändigt bort överflödigt fett från de gnällande akrobatbröderna.

»Hej, Trosja.«

»Åh, hej, Agata. . .« Han rodnade och blev med ens lika mörkhyad som en vild sydländsk fiskätare som solen stekt på Öarna.

Det var komiskt att den unge mannen, som varje marknadsdag i hemlighet överlämnades till någon köpmanshustru eller uttråkad adelsdam, blev så otroligt generad inför Agata. Hans uppriktiga hjärta var för evigt fångat av den svarthåriga dankerflickan med de spetsiga öronen. Trots att hon enligt de auktoritära teologerna i Melin, den kejsrerliga huvudstaden i söder, tillhörde en vidrig och gudlös folkspillra.

»Tack för att du bar in vatten.«

Det var inget vidare att börja sin dag med att utföra så föga trevliga sysslor, men det kunde inte hjälpas. Ingen visste vad som krävdes för att göra herr Onfim utom sig av ilska. Ibland lade han inte ens märke till om kärlen var smutsiga, men emellanåt kunde han bli helt ursinnig och hysterisk, och det kunde rent av sluta med hugg och slag.

Trosja var på väg att svara, men blev ännu mer generad och struntade i det.

»Det var så lite... Säg bara till...«

»Hallå där, har ni vaknat, era lata löss?!« vrålade Nodlik från kuskbocken där han suttit halva natten.

När han inte arbetade som kusk var han och hans fru jonglörer. De var hela tiden otrogna mot varandra, de grälade och slogs, men när det gällde att håna och kränka Agata var de fullkomligt eniga.

»Hur långt har vi hunnit, Nodlik? Lämna ifrån dig tömmarna och kom och drick en kopp te!« ropade Kitsum. »Både kropp och själ blir till is när man färdas på den här kalla vägen, nu är det dags att värma sig!«

Agata kunde inte förstå hur Kitsum kunde behandla alla så där, både henne och Trosja, men också Nodlik och Evelin, vilka fann ett säreget nöje i att utsätta dankerflickan för ständiga elakheter.

»Te? Sade du te, o du den störste av komiker?« skrek Nodlik. »Jaga hit den där luggslitna kattan! Agata! Sätt fart, och det med detsamma, annars får du med oss att göra!«

»Oss« sades inte utan skäl. Evelin missade inget tillfälle att delta i bestraffningarna.

»Låt henne vara, Nodlik. Hon håller på att putsa grytorna.«

»Aha, det är rätt plats för ett sådant avskum, som den där dankan. Då får Trosja komma hit.«

»Ja, ett ögonblick bara, herr Nodlik«, sade den unge bjässen och skyndade sig ut.

Nodlik kastade åt honom tömmarna så skickligt att han lyckades träffa Trosja i ögat med ena änden – och klättrade från kuskbocken in i vagnen. Han var mycket lång, men ändå rätt tafatt, benig, kantig och ryckig, med en avlång och uttråkad min, som ingen sminkning i världen skulle kunna ge liv åt. Jonglörens panna var täckt av blålila finnar, det glesa gråsprängda håret hängde i flottiga testar. Ändå var Nodlik enligt människomått bara trettiofem år. 13

»Va?! Är det redan dags att stiga upp?« frågade en hes röst, som verkade tillhöra en kvinna. »Du där, din satmara, är du klar med min frukost?«

»Satmara« var Evelins vänligaste smeknamn för Agata.

»Hon håller på med grytorna, min kära«, ansåg sig Kitsum tvungen att inflika.

»Du din bock! Du hittar alltid på något lättsamt åt henne! Onfim borde piska lättjan ur henne bara för det!«

Evelin stack så äntligen fram näsan ur sina två sängtäcken. Till skillnad från Agata som fick nöja sig med lump hade alla andra, även Trosja, riktiga täcken, för herrarna Onfim förstod att man inte hade någon nytta av förkylda cirkusartister. Men ingen kom på tanken att dela med sig av sin värme till den omänskliga dankan, inte ens den enfaldige Trosja. På det viset var han inte ett dugg bättre än de andra.

Agata knyckte på nacken.

De är smutsiga svin hela bunten. Smutsiga och försupna svin, som bara vill para sig. En svinpäls kan knuffa omkull en danker i smutsen, men en riktig danker skulle aldrig låta sin ilska gå ut över en svinpäls. Den här aforismen var hämtad ur *Тан-эу-Ахум*, eller – med primitiva människoord – *Sjätte kejsrerliga boken*, men på sistone hade den inte riktigt kunnat trösta Agata längre.

Nu var alla som bodde i den första vagnen samlade. Kitsum, Nodlik, Evelin, Agata och Trosja, som satt på kuskbocken. Bakom dem rullade cirkusens andra vagn, som var så mycket större och präktigare. Förhänget var nytt och stadigt, utan ett endaste hål. I den färdades herr Onfim (den förste), ormtjusaren Jeremej, akrobatbröderna och Tansja – Dödsjungfrun, hennes artistnamn på alla

marknadsplakat. I egenskap av ägare sysslade herr Onfim endast med att ta betalt och betala ut löner. Hans broder på mödernet, Onfim (den andre), befann sig i Jezjelin. Med hjälp av speciella postbesvärjelser brukade han underrätta sin bror om var och när det var mest lönsamt att ge cirkusföreställningar.

Agata – uppasserska, diskerska, sömmerska, kokerska, dansös, musikant, akrobat och levande docka – som Kitsum till den högt ärade publikens nöje slog i huvudet och över hela kroppen med en låtsasknölpåk – som även var levande måltavla i Dödsjungfruns nummer – Agata stod sist på »Onfim och Onfims« lista över artister. Det behöver inte nämnas att Agata inte hade rätt till någon lön. Dankans tunna hals omslöt av ett magiskt band av kraftigt stål. Hon var slavinna utan rätt att friköpas.

»Nå, låt oss nu be tillsammans«, skyndade den gudfruktige Nodlik på de andra. »Men du, danka, du ska sänka din gudlösa blick. Du ska inte stå och glo när ordentligt folk ber till Den sanne guden... «

Den sanne guden, Han som gav allt land, från kust till kust, i arvedel åt sitt utvalda folk, Han som förgjorde dess fiender, Han som stärkte dess fästningar och gjorde dess vapen oslagbara, Han som vakar över sitt folk dag som natt och bevarar oss även i detta nu.

Alla i vagnen deltog i bönen, utom Agata. Kyrkan tillät inte dankerna att vare sig döpas eller motta nattvarden. De hade bara rätt att leva antingen som underkuvade fiender, alltså som slavar, eller som fiender vilka ännu inte hade kuvats, men det var förstås bara en tidsfråga.

Agata lyssnade ofrivilligt på de entonigt mässande rösterna.

»Och bevara oss från allt ont... «

»Herre, bevara oss... «

Det var som vanligt. Agata hade lärt sig morgonbönen utantill. I slavlägret, där de samlade alla som just tagits till fånga, snörv-lade prästerna jämt och ständigt den där bönen. Lägervakternas druckna röster tog över prästernas, sedan var det fångvaktarnas tur, de som ansvarade för dem som gjorde motstånd mot halsjärnen. De feta uppköparna brummade med för att tigga till sig lite tur, med andra ord för att lyckas lura sitt nästa offer. Därefter instämde de väsande husfruarna, som hade kommit dit för att välja

ut tjänstefolk och frillor till maken, eftersom dankerna inte var människor, utan bara kärll för tillfredsställelse av människens låga, köttsliga lustar.

Agata lyssnade till bönen. Om den nye guden hade gett hunnerna deras fruktansvärda, oövervinnliga stridsmagi var hans makt stor. I de områden som sedan urminnes tider tillhört dankerna, alverna, gnomerna, orcherna, trollen, kobolderna, halvmänningarna, chederna, gurrerna, garriderna och många andra folkslag, hade den här guden hjälpt hunnerna att skapa det sorgliga kejsardöme som alla icke-mänskliga raser nu fruktade. Det var ett omättligt vidunder, som slukade sina fienders hjärta och lever, hostade upp legioner, för att sträcka sig allt längre ut och ända bort till havens stränder. I stället för alvernas och dankernas stolta svanlika skepp, som i snabb flykt ilade fram över vågorna, plöjde galärskeppens kopparramar nu fram över havet. . .

Biskopatet var nitiskt, det härskade och söndrade enligt urgamla principer. De friborna, ett folk av oöverträffade krigare som var nyttiga för kejsardömet, hade redan tillåtit att ta nattvarden. De besegrade halvmänningarna hade börjat vandra »upplysningens väg«. Trots att deras småstäder och fattiga byar beskattades tungt genom tionden som togs upp av både kyrkan, ordnarna och kejsardömet var de förhållandevis fria.

Kyrkan och magikerna tillät nådigt att gnomerna, som jagats djupt ner under jord, idkade handel, att orcherna, trollen och vätarna utförde grovarbete och att koboldernas dystra karavaner släpptes in på de kejsarliga marknaderna.

Men de gudlösa dankerna och alverna stod utanför lagen. Liksom chederna, gurrerna och garriderna, som inte heller de gett vika. Men de senare var nog inte riktigt på det klara med vad som pågick. Dankerna, skogarnas tidigare herrar, hade fört skoningslösa krig mot dessa mördare och blodsugare.

Agatas händer, som inte störde tankearbetet, var hela tiden flitigt sysselsatta med att putsa grytornas insidor.

»Va? Är du redan färdig?« Evelin granskade ingående och grälsjukt kärlden som nu hade putsats så att de blänkete. »Då ska vi se efter. . .«

»Hallå där, ni i täten!« hördes det bakifrån.

Agata tittade upp.

Herr Onfims fina vagn drogs av ett sexspann hästar som var förspända i par. På främre delen tronade ormtjusaren Jeremej. Fast just nu tronade han inte, utan snarare studsade upp och ner och viftade med armarna.

16 »Ni i täten! Har ni bett färdigt än, eller? Det är herr Onfim som undrar! Och hör på! Dankan ska gå till herr Onfim på stubinen!«

»Ja ja, vi är färdiga«, mumlade Nodlik.

I Kitsums grumliga blick, som riktades mot Agata, blänkte något som liknade medkänsla.

Den kringresande cirkusens ägare hade olyckligtvis vaknat alldeles för tidigt. När de var på resande fot brukade han vakna först långt in på dagen. Då bad han och därefter tog han itu med dagens göromål. Det betydde otrevligheter för alla artister utan undantag, även för akrobatbröderna. Den enda som kunde känna sig någorlunda säker var Dödsjungfrun, som hängivet värmdde upp herr Onfims säng om kvällarna.

Här, mitt i den öde vildmarken, med Dödsregnet hängande över sig, skulle det innebära döden att bli utkastad ur vagnarna. Herr Onfim var redan på dåligt humör för att han varit tvungen att betala en dryg fjärdedel av säsongens vinst till en ostragisk magiker, som lagt en outtröttlighetsbesvärjelse på hästarna. Dankeflickan gled över vagnens kant, snabb som en vessla. I hennes rörelser syntes en icke-mänsklig smidighet och grace; hon sprang inte, utan rann fram som en bäck.

Trosja följde länge Agata med blicken, suckade och smackade med läpparna.

»Nu ska hon få, den satmaran«, fnittrade Evelin skadeglatt.
»Så vad jag förstår blir vi utan frukost nu?«

»Du överlever nog«, slängde Kitsum den orubblige ur sig. Konstigt nog hade han ingen brådska att ta till flaskan – antingen hade lagret verkligen sinat eller så hade Den helige torrtrut kommit till honom i drömmen, han som hatade alla som söp.

Evelin grimaserade, men sade ingenting. En gång hade hon och Nodlik försökt gillra en »fälla« för clownen och ge honom stryk. Jonglören hade legat till sängs en hel vecka efteråt och Evelin hade varit tvungen att punga ut med en ansenlig summa för att en trollkvinna skulle förbättra hennes något asymmetriska fysiologi. Sedan dess hade de inte vågat ge sig på Kitsum igen.

Kvinnan utgöt sin vrede över Nodlik i stället. Han hukade sig och satte i gång med matlagningen.

* * *

17

Agata slingrade sig skickligt undan den vinande knutpiskan. Ormtjusaren svor besviket.

»God morgon, herr Jeremej«, hälsade Agata honungslent och lyckades göra en djup nigning utan att stanna. Hon tog tag i kanten av lastvagnen och var med en enda rörelse inne i vagnen.

Där var det varmt. Det fanns hela två kaminer, en av dem omgiven av stenar. Det eldades i bägge. Bredvid vankade akrobatbröderna av och an, mycket irriterade över händelseutvecklingen. Bägges ansikten var täckta av sot.

Herr Onfim låg på kassakistan, som doldes under fyra täcken. Bredvid fjäskade Dödsjungfrun, som bar fram rykande lerskålar.

Nej, det var verkligen inte ofta herr Onfim tvingade sin älskarinna att laga frukost! Vanligtvis var det dankan som fick utföra det slavgörat, men i dag hade herr Onfim tydligen något särskilt i kikaren.

Cirkusägaren var inte den som besvärade sig med artighetsfraser. Även med Tansja konverserade han som regel så här: »Är du klar någon gång? Hur länge ska man behöva vänta? Upp med kjolen, subba, och böj dig fram! Och ni vänder er bort, era fän...«

»Vi åker förbi resterna av Drungskogen«, väste Onfim. »Nu stannar vi och tar en promenad. Du och jag. Ta dina pinaler. Och låt mig inte vänta! Annars...«

»Ja«, herr Onfim. Dankan bugade sig djupt.

De smutsiga svinen. Drungskogen! Dankernas västliga gräns... den sista förskansningen. Jag visste att den låg på vår väg... Skogen kallade mig och kände igen mig på långt håll, men kunde inte urskilja järnet runt min hals. Stora gudar, Onfim kan tydligen en hel del om historia! Och jag tvingas än en gång se hur en usel hunner kränker mina fäders heliga marker!

Men hon kunde ändå inte göra något. Hennes halsjárn var förseglat av förfarna trollkarlar.

Onfim kastade täcket åt sidan. I den mörkgröna jägarkaftanen, de höga stövlarna och med kroksabeln i bältet såg han inte alls ut

som en cirkusägare med sextio år på nacken och pråktigt kalaskula, en entusiastisk älskare av öl och kvinnor, såväl av mänsklig ras som av icke-mänsklig. Hans pussiga kinder var som bortblåsta och de bleka ögonen lyste med en eld som till och med brann starkare än när han räknade dagskassan – de allra lyckligaste stunderna i hans liv.

»Jag väntar«, påminde han kyligt.

Agata bugade sig utan att säga ett ord.

»Jeremj! Nu stannar vi«, kommenderade Onfim.

Akrobatbröderna såg på dankan med sina små ilska rättögon.

Att komma i fatt den främre vagnen, rycka åt sig den enda varma kappa hon hade och dra på sig stövlarna tog bara en minut. Vagnarna stannade med ett gnislande. Kitsum glodde med vidöppen mun på cirkusägaren.

»Herr... herr Onfim!« Skräckslagen som han var rosslade Kitsum och stakade sig på varje stavelse. »Men, Regnet, herr Onfim...«

Agata snubblade nästan då hon såg ett leende på husbondens tunna, livlösa läppar.

»Ingen fara, Kitsum. Jag har tagit med allt i beräkningen. Också det här uppehållet. Vänta på oss... vi blir inte borta länge, senast till kvällen. För att minska frestelsen för somliga brushuvuden att ge sig i väg med vagnarna och alla pengarna, lägger jag en besvärjelse på hästarna.«

Han höjde handen. På hans ringfinger såg Agata en ring med smaragdgrön sten i billig bronsinfattning. Onfim mumlade en trollformel och stenen flammade upp och försvann i en klart lysande, grön låga. Av ringen återstod endast den tomma infattningen.

Det slog lock för öronen en kort stund.

»När jag kommer tillbaka ska vagnen vara uppvärmd och middagen klar«, befallde Onfim i rå ton. »Men nu ger vi oss av, danka. Du ska få göra skäl för brödfödan!«

Utan att svara började Agata gå.

Du förbluffar mig, Onfim. Jag hade aldrig kunnat tro att du kände till vår skog. Jag hade aldrig kunnat tro att du själv ville kliva in i den. Men den stora frågan är: Vad söker du i Drungskogen? Era magiker har finkammat den på längden och tvären. Ja, massor av folk har varit här och letat efter dankernas guld, de dumskallarna. Men du är ingen dumskalle,

Onfim. Du är ett smutsigt, grymt, snuskigt och skändligt svin, Onfim. Du är en hunner, men långt ifrån dum. Så vad är du ute efter i vår skog?

Träden som växte längs vägen såg ut som vanliga träd. De äkta dankerna kallade de träden för *skräp*. De var små, sjukliga, plågade av röta och bladlöss, och intrasslade i silkesmaskarnas garn. Deras hatfyllda blickar borrade sig in i Agatas rygg. Deras tunglösa munnar öppnades och utslungade en ström av smutsiga och motbjudande svordomar, som endast hon kunde höra. Harangen om att hon måtte bli skändad och kvävd av sin egen far var en utsökt artighet i jämförelse med det här.

19

Lite längre bort från vägen blev skogen friskare och renare. Det var tydligt att träden längs landsvägen hade tagit på sig de förbifarandes ilska, alla deras sorger och bekymmer, och därför insjuknat och långsamt tynade bort utan att för den skull dö, nej, i stället fick de avkomlingar. De ändlösa kvalen bara ökade deras vrede.

Kvistarna försökte fatta tag i Agatas hår och klösa ut hennes ögon. Onfim piskade på kvistarna med ett tunt spö av ben, och flickan kände plötsligt ett iskallt nålstyng i maggropen. Det gula spöet dolde tydligen någon sorts besvärjelse och inte av simplare slag.

»Varför stannade du? Rör på påkarna, spetsöra!«

De trängde sig igenom slokande busksnår. Blad och gräs verkade vara täckta av damm, men varifrån kom det? Lindar och lönnar stod granne med tallar, bokar och silvergranar, som ett resultat av det totala magiska kaos som rått under kriget med dankerna. Om detta sjöng trubadurerna på varje marknad, varje torg och varje gästgivargård.

De överlevande dankerna försökte på alla vis glömma kriget.

»Vart ska vi gå, herr Onfim?« Det var ytterligare ett av hennes ynkliga försök till självförsvar. Inte *ägare* utan *herre*, som ett artiggt tilltalsord. . .

»Spela inte dum, spetsöra. För mig till Drungen! Djupast in i skogen! Jag vet att du känner var Drungen finns. För mig dit!«

Agata nickade. Hon slöt ögonen ett ögonblick, utestängde den sjuka, ondskefulla skogen, denna ömkliga parodi på skog som just nu omgav henne. Dankerflickan drogs mot de nära kullarna, där klara små bäckar fortfarande rann fram ur stenhålor, där det fortfarande höjde sig *Истинные Деревья*, Sanna träd, på bergsslutningarna, där allt var annorlunda, till och med luften. . .

hördes suset av trädkronor och fågelsång. Doftande mjukt gräs växte högt (och det i oktober!), riktig *цетнирмосс*, vars läkekraft kunde mäta sig med vilket alkemistiskt gift som helst. Träden blev allt högre, deras grenverk var sammanflätade, men nere bland de kraftiga rötterna, som omgavs av ungskog, var det ändå inte mörkt – ytterligare ett av underverken i dankernas skog.

Så märkligt... Skogen lever. Паншшшщтгую är levande, trots att dankernas magi brutit samman, trots att skogens barn är tillintetgjorda och fördrivna. Det är något som bevarar dig, stora skog, det är något som ser till att du inte helt går under. Men frågan är vad...

»Ramla på danka, ramla på. Led mig till Drungens hjärta«, upprepade herr Onfim bakom henne.

Han är verkligen inte alls rädd... Inte alls!

Helt oväntat blev en stig synlig under deras fötter. Den liksom rann fram och ringlade sig, undvek smidigt de bruna och mycket stora *Шрауфмосхв*, dök ner under *шшсмделов*-grenar som slokade ända ner till marken och vars sirliga gyllengröna blad hårdnackat stod emot höstkylan, fortsatte förbi andra underverk i den stora skogen, hela tiden förbi och vidare...

En gång i tiden skulle det ha tagit minst en vecka att gå tvärs igenom *Паншшшщтгую*. Sedan hade vägen till Chvalin delat skogen nästan på mitten, som ett hugg av fiendesvärd. Den del som låg söder om vägen förintade Röda arkens magiker med hjälp av dem som var på jakt efter nya boplatser och som gett sig av från omgivningarna runt det överbefolkade Jezjelin. Den norra delen av skogen hamnade inom Nergordens besittningar, men De färglösa hade inte förintat de gudlösa dankernas arvedel, om det nu berodde på deras egendomliga likgiltighet inför den yttre världen eller om det var av någon annan anledning. Utkanterna av den stora skogen dog av sig själva. Pådrivna av Biskopatet skickade ledarna för dessa trakter ut den ena skogshuggarexpeditionen efter den andra. Drung borde ha försvunnit för länge sedan... Men skogen hade dragit sig tillbaka som en krigare till den sista försvarslinjen – nu krävdes endast en dag för att gå igenom den. Den klamrade sig fast där av alla krafter och lyckades hålla ut som genom ett mirakel. Man började sprida de hemskaste rykten om Drungen. Agata visste att ryktena nästan alltid var sanna. Onfim hade goda skäl att ta med sig ett trollspö...

Stigen gick runt en gammal *Азедэмон*, vars jättelika trädstam var omöjlig att omfamna, för att sedan plötsligt försvinna ner i en dunkel hålväg. Agata log i mjugg och försökte låta bli att snava på stigen.

22 I *Панууууымыю* fanns aldrig några hålvägar. Där fanns inga gropar, hålör, urholkningar eller liknande. Den riktiga Drungen bestod av runda kullar, be vuxna med tät skog, sammanfogade av bäckarnas blå band. Om en stor grop visade sig på deras väg kunde det bara betyda en sak...

»Dankernas dotter, vi är trogna den ed vi en gång svor. Skogen är redo att tjäna dig.«

»Men vilka är ni?«

»Vi är av Okänd härkomst, du dankernas dotter. Skogens vrede är vår fader, skogens smärta är vår moder. Vi är födda att strida. Hunnern som går bakom dig...«

»Halsjärnet jag bär är förseglat med hans namn. Dödar ni honom blir jag aldrig befriad från detta brännmärke... Men låt ändå Svarta modern ge er sin styrka, ni av Okänd härkomst!«

»För honom till vår håla. Utanför den är vi maktlösa. Nergordens magi är för stark.«

Agata rundade den gigantiska trädstammen och kände nästan genast att Onfim stelnade till med nerverna på helspänn. Utan att vända sig om började hon med samma lätta steg glida ner för den övervuxna hålvägens branta sluttning och in i dess grönskimrande dunkel.

Onfim följde inte efter.

»Kom hit, ditt spetsörade kräk!«

Hon stannade lydigt, vände sig om och gjorde stora ögon.

»Den här vägen...«

»... leder in i en fälla«, sade Onfim och flinade. Handen som kramade spöet darrade märkbart. »Känner du inte det, du som är född danker?«

Han hade verkligen förändrats. Det var som om den gamla förklädnaden hade fallit av. Hans hand vilade på sabelfästet, benen var en aning spända, kroppställningen tycktes skenbart normal.

Agata fick anstränga sig för att inte ge ifrån sig ett skri. Han hade intagit första position i den klassiska formeringen *»Sju gröna drakar far över havet«*, den formering som skulle utföras med krok-

sabeln *Тэуһ*. Hur kunde en medelålders ägare till en kringresande cirkus känna till den?

»Jag känner inte av någon fara, herr Onfim.«

»Kom hit!« befälde han strängt.

Halsjärnet kändes plötsligt nästan outhärdligt varmt. Hon var tvungen att vända tillbaka. 23

»Se på nu.« Onfim höjde spöet och pekade mot hålvägens mynning.

Fly, bröder! Fly!!!

Hon visste inte om hennes vädjan hade någon verkan. En purröd blyxt slet sig loss från spöets ände och ett ögonblick senare stod hela hålvägen i lågor.

Det var Arkordens magi. Det borde man ha förstått. Ostrag var deras besittning.

»Det var det.« Onfim verkade dyster. »Nu kan vi fortsätta.« I hans röst hördes åter tonfallet av en lysten och inskränkt ägare till en bedrövlig kringresande cirkus. »Jag var tvungen att slösa bort en besvärjelse... Sanne gud, den kostade mig femton sekiner! Femton fullvärdiga guldsekiner med kejsarens porträtt, måtte himlen förlänga hans dagar!«

Elden rasade bara en kort stund. Magiska lågor dödade snabbt.

De passerade den förkolnade sluttningen. Där härskade tystnaden.

Agata gick på, som en sömngångare.

Onfim har Kraften! Jag tror inte att Arkens trollkarlar skulle dela med sig av sina stridsbesvärjelser på det här viset. De skulle inte sälja dem vare sig för femton eller hundrafemtio sekiner. Du ljuger, Onfim! Du är själv en adept i Arkorden! Så är det bara.

»Rör på påkarna, spetsöra.« Mannen bakom henne skrattade hest. »För mig vidare och se till att inte ta miste nästa gång. Jag känner utmärkt väl igen var de av Okänd härkomst håller till. Gå på och berätta vad du känner, se till att inte utelämna några detaljer!«

Det vore nästan bättre om du befälde mig att klä av mig och lägga mig under dig, ditt odjur!

»Jag ska nog värma upp ditt halsjärn lite, spetsöra. För att lossa på tungbandet ditt.«

Plötsligt spred sig en frän lukt av något bränt.

Smärtan tvingade Agata att blint och förtvivlat göra ett ryck framåt. Hon kastade sig inte framför mannens fötter, hon bad inte om nåd, hon sprang bara dit hennes instinkt förde henne. Viljan, vreden – allting försvann. Tårarna rann ner för hennes kinder utan att hon märkte det. Alla hennes tankar slocknade, försvann under trycket från den allsmåktiga smärtan. Halsjärnets onda besvärjelser lät inte flickan bruka dankernas kraft. Det enda hon kunde göra var att rusa i väg som en skadskjuten hind, rusa fram längs vägen vid vars ände räddningen fanns.

Skogen ropade efter henne, men hon kunde inte urskilja vad. Om hon bara inte hade burit detta förbannade halsjárn! Då skulle hon lätt ha uthärdat tortyr med glödande järnstänger . . .

Smärtan upphörde plötsligt, som genom ett trollslag, när hennes ögon var på väg att tränga ut ur sina hålor. Det var inte Onfim som fick smärtan att avta – halsjärnet försökte fortfarande riva sönder köttet på sitt offer. Nej, det var något annat, någonting i besittning av en så stor kraft att styrkan hos alla Arkordens trollkarlar framstod som pojkestreck. Detta *någonting* vände sin blick mot Agata.

Var hälsad, du dankernas dotter. Den förutspådda tiden är inne. Du har kommit för att ta emot Иммельсторн.

Agata kände hur det svartnade för ögonen. Hon pressade handen över munnen, för att himlen inte skulle höra hennes fruktansvärda hädelser. Det som hon hade sökt när hon hamnade i fångenskap. Dankernas sista hopp.

Måktiga krafter, varför hade *ingen* av hennes fränder under alla dessa år funnit Svärdet och tagit det i besittning? Att genomsöka resterna av Папишцытзую var ju det första man hade gjort. Dessutom mer än en gång. Men trollkarlarna från människornas ordnar, som så girigt plöjde igenom hela den förbjudna skogen, hittade de inte heller något? Hittade de verkligen ingenting?

För det första ges ingenting åt en lysten girigbuk, inte ens åt den som tar åt någon annan. För det andra tar det över ett år för Иммельсторн att växa. Det är endast under en vecka på hösten under Mognadens år som den som söker kan finna Иммельсторн.

Skogen svarade tålmodigt. Gigantisk och orubblig lät den sig inte skrämmas av döden, kände ingen skräck och hade på det hela taget heller ingenting med dankernas olyckliga dotter – en ynkelig

spillra av en fordom stor folkstam – att göra. Hur skulle den annars kunna ge sin skatt till flickan som bar slavarnas halsjärn, *nu* när hon hade en grym och pådrivande husbonde som följde i hälarerna på henne?

Framför Agata höjde sig ett träd. Den välväxta *Гкирьиттл* 25 reste sig mot himlen, de femflikiga bladen med färg som av smält guld prasslade knappt hörbart och gjorde sig redo att hölja marken med ett mjukt vintertäcke, till skydd mot frost och kyla. Sedan dankernas magi gått under hade vintrarna här blivit mycket hårda och stränga.

Гкирьиттл såg vid första anblicken ut som ett vanligt träd. Men... ändå inte. Inne i det slumrade en dold kraft, en djup inre kraft som inte svarade på besvärjelser från första bästa kringstrykande trollkarl. Nu hade kraften vaknat, utan att märka vare sig herr Onfim, som stod som fastfrusen med trollspöet i handen, eller det förtrollade halsjärnet på flickan som nu skulle anförtros det som vuxit och bevarats i dess stam. Trädet kunde inte veta att skatten genast skulle hamna i andra händer, i hunnernas händer, en av dem som förvandlat *Паншшцъитгю* till stoft. Trädet fullföljde endast sin förutbestämmelse.

Agata darrade i hela kroppen, och dankernas uthållighet kunde på intet vis hjälpa henne nu. *Det förbannade slughuvudet Onfim kände till allting, det var då säkert! Han hade räknat ut allt in i minsta detalj! Antagligen var det med den avsikten han hade köpt henne...*

Grenarna böjde sig långsamt mot hennes ansikte. Det som hon hade dagdrömt om, det som så ofta kommit till henne i de allra vildaste drömmarna om nätterna, lade sig nu självmant i hennes händer, men... det skulle inte bli hennes. Från det plötsligt varma halsjärnet kom en första varningssignal. Snabbare än vad som var möjligt att föreställa sig skulle smärtan pressa ihop henne och kasta henne till marken, vid *husbondens* fötter.

Lövverket delade sig. Inför dankans och hunnernas blickar trädde *Имельсторн* fram i all sin skönhet. Det var bara att plocka den. Och genast skulle dankernas dotter med all kraft klyva mannen bakom henne, från hjässan till fotabjället, för att sedan nudda det lösgjorda halsjärnet och dela det mitt itu!

Flickan hann inte lyfta sin hand. Onfim visste vad han ville. Ett slag i nacken! Och ytterligare ett, när hon redan segnade ner.

Marken var plötsligt mycket nära, alldeles intill hennes ögon.

»Det gjorde du bra, danka«, sade Onfim, utan sin gamla vanliga heshet, men med darr på stämman. »Mycket bra. Res dig upp. Det hela tog mindre tid än jag hade trott. Nu går vi. Det är dags att gå tillbaka. Vi måste hinna före Regnet.«

»Döda mig«, bad hon tyst, utan att röra sig. »Döda mig, du behöver mig ändå inte längre...«

Tidigare trodde hon att hon skulle dö så fort hon hamnat i fångenskap. Sedan trodde hon att hon skulle dö när hon för första gången släpades till bockarna för att pryglas. Sedan återstod önskan om att få dö om hon någon gång skulle få veta att *Иммельсторн* hade hamnat i människornas händer. Nu hade hon själv överlämnat sitt folks överlägsna vapen till en människa och hon förstod att inte ens denna önskan skulle gå i uppfyllelse.

»Varför skulle jag döda dig?« Onfims kinder hade plötsligt åter blivit slappa och plufsiga, och höknäsan hade gett plats åt den gamla röda kranen. Nu syntes de rynkiga påsarna under ögonen igen, ögonen som med ens blivit färglösa. »Nej du, spetsöra. Jag tycker om att se dig gå dubbelvikt. Jag tycker om att veta att du plågas av att det är jag som äger ert berömda svärd Immelstorn, här, inlindat i en bastmatta.«

Immelstorn! Stora gudar, så rått och enfaldigt! Men vad annat kan man vänta sig av hunner...

»Därför kommer jag inte att slå ihjäl dig, det kan du sluta hoppas på, din satmara. Res på dig, så går vi innan jag blir förbannad. Dödsregnet kommer snart i fatt oss, vi måste skynda oss. Upp med dig!«

Hon reste sig. Viljelös och darrig i hela kroppen av det hon hade upplevt.

Det mäktiga trädet höll redan på att sluta sitt grenverk. Det hade fullgjort sin plikt och visat *Иммельсторн* för dankernas dotter. Nu kunde trädet lugnt och utan brådska låta ett nytt börja växa inom sig. Vid den fastställda tiden skulle det finna sin herre.

Människan och den unga spetsörade dankan gick tillbaka till vägen.

»Titta, de kommer tillbaka!« Trosja var den förste som fick syn på ägaren och Agata. Herr Onfim hade ett avlångt bylte på ryggen.
»Undrar vad han har hittat?«

»Nå, har ni tagit igen er?« frågade herr Onfim ovänligt. »Det är dags att sätta fart.«

27

Instinktivt kastade han en blick över axeln mot öster, där hela horisonten täcktes av hotfullt svarta ovädersmoln.

Regnet närmade sig därifrån och med det skulle den årliga höstdöden inträffa. Ve den som mötte det utan tak över huvudet, utan eld och en skyddad vrå.

Den kringresande cirkusen satte sig i rörelse.

Andra kapitlet

TROLLKARLAR av alla slag, spåmän, häxor, besvärjerskor, sierskor och alla andra som skröt med sin magi, älskade att skilja sig från mängden. De älskade att synas direkt, på långt håll, de älskade när samtalen tystnade och folk bockade och bugade.

De yngre magikerna dyrkade svart, silver, skinn, utsmyckningar, nitar, kedjor och armband. Kvinnorna var inte sämre och tillhörde en av två ytterligheter: de som var kortklippta och bar svärd, med kläder och manér som inte skilde sig från männens, och de som hade ett praktfullt hårsvall (förstärkt och förlängt genom trolldom) ända ner till midjan, många lager kjolar, spetsar, djupa urringningar, täckta vagnar, lakejer i livré, och så vidare.

Den äldre generationen klädde sig alltid i slängkappa. Det var långt ifrån det bekvämaste plagg man kunde tänka sig – den fladdrade och for upp och var i vägen för händerna, och ända bar man den alltid. Överallt, från Innanhaven till Yttre oceanen hade ett strängt påbud utfärdats som nu och i all evighet förbjöd det enkla folket, och även de adliga stånden för den delen, att bära enfärgade slängkappor. Hädanefter var de förbehållna de förnämsta bland ordnarnas magiker, som fick bära dem från och med tredje graden. För de andra gällde tvåfärgade, trefärgade, och så vidare. Från den tiden blev det brukligt att den som befann sig högst upp hade minst färger på sin slängkappa. Kungar bar kort kappa i två färger, prinsar, hertigar, grevar, baroner och övrig högre adel hade tre. Men bland resten av befolkningen tillämpades en salig blandning av färger.

De präster som tjänade Den sanne guden – det godas överbringare och magins givare – nedlät sig inte till något av det här. De bar vit prästskrud och var de enda i kejsardömet som hade rätt att bära enfärgade slängkappor i den färgen.

I dagbräckningen en dyster oktoberdag, när man just hade öppnat den östra porten till den berömda staden Chvalin, kom en ensam ryttare. Han såg ung ut, hade djupt liggande ögon och ansiktet inramades av ett välansat, mörkt skägg. Han hade ett stolt

uttryck och bar en svart läderrock, vars axlar, uppslag och framsida var försedda med silvernitar. Trots den kalla höstdagen var ryttarens rock öppen så att alla skulle se den tunga kedjan av *jungfrulig* koppar, där Arkordens vapen hängde: Eldstenen med de tre elds-lågorna av renaste avaljon.

I höstgyttjan framför de servilt bugande väktarna föll ett litet silvermynt som täckte tullavgiften två gånger om. Underbefälet skyndade sig att plocka upp myntet och mumlade något till tack, men så snart ryttaren försvunnit runt hörnet kastade han myntet i tullbössan som om det brände honom.

»Stå inte och glo!« fräste han åt de andra. »Magistratet kvävs av detta förtrollade silver. Fy fan! Han kastade det i smutsen framför oss krigare, som om vi vore fattiglappar eller värdshusfolk. Trodde han att vi skulle slicka röven på hans häst om han betalade högre tullavgift och inte bad om växeln, va? Glöm det! Vi skramlar till vårt eget öl!«

Underbefälet var redan till åren kommen och därtill tyngd av bördan att försörja en stor familj. Men i sin krafts dagar, när man långt efter Det stora kriget skoningslöst gjorde slut på dankernas vämjeliga folkstam i hela kejsardömet, hade han varit med och stridit mot dessa skogsodjur. Han var också med och krossade baronernas uppror under Femårsförvirringen och mindes kejsarens beröm, mindes Hans hand på sin axel, den usla, blodbefläckade ringbrynjan (härskares hand hade inte dragits undan av äckel!). Han mindes allt detta och därför eldade han nu upp sig.

»Just det, den må vara låg, men det är kejsaren som betalar *pensionen* din«, muttrade en mager och rödhårig väktare vresigt. Han höll i hillebarden som vore den en överflödig käpp. »Om du inte behöver pengarna, så duger de nog åt andra...«

»Dumskalle!« Underbefälet drämde till väktaren, inte särskilt hårt, utan bara litet lätt för ordningens skull. »Vill du bli en slask-rätta så räcker det att du tar en kopparslant ur trollkarlens hand för att du ska förvandlas till en! Munsbitar är det bara svältande hundar som är ute efter, ja inte ens de alla gånger! När det kommer fram en köpman och ger oss mer än den fastställda avgiften med respekt, då ska vi ta oss en öl.«

Ungefär samtidigt anlände ännu en ryttare till Chvalin, genom den södra porten. Också han var ung och välväxt, men hans solbrända och väderbitna ansikte, som omgärdades av långt, askblont hår, var inte alls lika högdraget. Han var klädd i en kort rock av ett kläde som inte släppte in vinden och lät allt slags regn rinna av, påfallande olik den unge trollkarlens silversvarta klädnad. Den resandes vapen var en osmyckad, kort klinga i en enkel skida, det enda vapen som de svarta stånden fick bära på resor.

Ryttaren hoppade av hästen utan krumbukter och öppnade sin rock framför väktarna för att visa att han inte ens hade med sig det långa svärd som han hade laglig rätt till enligt sitt hantverksgille. Han verkade inte heller bära någon amulett eller annat krims-krams som var så vanligt bland enkelt folk.

»Prisad vare Den sanne guden, Fadern och vår Beskyddare, lovad, lovad och tre gånger lovad, amen. Hur har natten varit, soldater? Det är tråkigare här på bänken än hemma hos frun, kan man tänka?« Hans flinka fingrar hade redan knutit upp den slitna penningpungen och räknade kopparslantarna.

»Här har ni att glädja strupen med«, sade han och gav utöver tullavgiften, inte för mycket och inte för lite, utan just så mycket som hantverkare alltid gav »för besväret«.

Underbefälet tyckte att den tidige gästen var mycket sympatisk. Men så fort denne hade försvunnit kunde väktaren på intet vis komma ihåg hur den resande sett ut. Hans ansikte var alldagligt och otydligt, som ett gammalt slitet mynt, ja, ansiktet var så *intetsägande*, utan några som helst kännetecken, att det var helt omöjligt att hålla kvar det i minnet. Det gick inte heller att minnas hans sätt att tala. Han verkade inte vara från huvudstaden, och inte från provinsen heller, inte från kusten och inte från bergstrakterna – snarare var han lite av varje. Troligen var han medhjälpare åt en betydande handelsman eller hantverksmästare, eller så var han en ung köpman, eller också... Ja, den tidige gästen skulle egentligen kunnat vara vem som helst. Sådant folk hade på sista tiden ökat till antalet i kejsardömet, de for hela tiden omkring hit och dit och ställde till med oreda för de erfarna portväktarna, som vid första ögonkastet brukade kunna urskilja såväl härkomst och sysselsättning som hemtrakt och nästintill namnen på dem som kom.

Men underbefälet lät inte den tidige gästen gå honom åt huvudet. Glatt kastade han upp kopparslantarna och fångade dem igen för att sedan ropa på pojken i vaktkuren och skicka honom till värdshuset efter öl och tilltugg åt hela dagskiftet.

* * *

Om hösten vaknade staden sakta och motvilligt. Det var bråda dagar och det gällde att hinna med allt innan kylan kom och Dödsregnet började falla (kurirer från Trollkunnigas förbund – som även kallades De sju färgerna eller Regnbågen – förkunnade redan på gator och torg: »Ovädersmoln på väg, på väg över den öde vildmarken från Ostrag!«). Med vilket svårmod gick man inte upp denna grå, bedrövligen morgon! Man bad, mumlade de fastställda orden, men egentligen... Alla tankar kretsade bara kring hur man skulle klara sig, hur man skulle uthärda hösten och överleva vintern.

Och nästa sensommar skulle det bli samma sak igen, då gällde det att förbereda sig inför en ny säsong. Det hade funnits en tid när kejsardömets regementen glatt marscherade i fjärran länder, när veteranerna i sina grå mustascher återvände hem med förläningar och belöningar från kejsaren och odlade upp de jordlotter de förtjänat – vilka tider! Vintrarna hade varit helt annorlunda, och ingen hade varit rädd för höstregnen. Så länge sedan det var... Allt hade förändrats. Och alla hade vant sig vid det. Man ställde inte ens trollkarlarna till svars, som en gång högljutt hade svurit på att jaga i väg höstregnen för all framtid.

Chvalin var den nordliga knutpunkten för handelsvägarna. Staden kontrollerade all den handel som så nådigt överlåtits åt gnomer, kobolder, vättar och orcher. Chvalin klarade sig bra och kunde till och med konkurrera med de eleganta städerna i den ursprungliga kejsarliga södern. Här fanns det saker att se. Här fanns det något att visa.

Skymningen hade redan fallit när den unge trollkarlen från Röda arkorden satt av vid »Kejsarliga lejonet«, den bästa tavernan i staden. Av namnet att döma var den säkerligen grundad av någon veteran. Magikern kastade tyglarna till de framrusande tjänarna, utan att ens bevärdiga dem en blick. Han sparkade upp dörren på vid gavel och gick in.

Att säga att en gravlik tystnad sänkte sig över värdshuset när han klev in vore en överdrift. Men folk dämpade sig, det var tydligt. Värden skyndade sig fram under bugningar och hälsningar.

32 »Lovad vare Den sanne guden. Kvällsvard och en säng«, hördes från de bleka läpparna.

»Prisad vare Fadern och vår Givare, lovad och tre gånger lovad... Vad vill ni beställa för vin, unge herrn?« Värden böjde sig ännu djupare. Han krökte inte rygg särskilt bra med sin kraftiga kroppsbyggnad, denne gamle och beprövade krigare. Hans axelbredd kunde mäta sig med en gnoms.

»Inget vin. Vatten.« Trollkarlens tunna läppar darrade av förakt. Arkordens unga adepter brukade aldrig rusdrycker.

Utan att ta av sig de korta svärden, som satt fastspända i kors över ryggen, slog sig magikern ner på den stol som värden tillmötesgående dragit fram. Han satte sig ner och stelnade, blev med ens orörlig som en stenstod. Det var som om han var ensam kvar i världen, han och bordsskivan framför honom, där den ena läckra maträtten efter den andra trollades fram.

Så småningom kom folk i stämning igen. Ånyo sorlade samtalen som avbrutits, ånyo skummade ölet i bägare och krus. Tjänsteflickorna, som blivit rädda, visade sina nätta och näpna ansikten bakom förhänget. Snart levde värdshuset upp igen, även om glädjen var mindre högljudd än den varit innan magikern i svart uppenbar sig.

Bland värdshusets besökare fanns även den glade askblonde ynglingen, som samma morgon kommit genom den södra porten. Hans blick snuddade vid den förmätne trollkarlen och uttryckte samma ofrivilliga fruktan och uppriktiga avund som de andra gästernas blickar. Bara den bäste av de kejsrerliga tragödemna, den ojämförlige Titt Olivij, och knappt han heller, hade kunnat mistänka något tillgjort i känsloyttringarna. Den askblonde satt med en stor lerskål pilaff som han sköljde ner med billigt öl. Han skratade högljutt åt bordsgrannarnas banala och grova skämt, drog själv liknande historier och nöp tjänsteflickorna i baken så att de pep. Över huvud taget skilde han sig inte från mängden. I den var han osårbar, han smälte in, blandade sig med den och gick inte att urskilja. Varje blick gled förbi honom, likt en krok i vattnet som inte hakar fast vid något.

Dagens uppdrag var för enkelt. Att följa efter en uppblåst hög-färdig slyngel, som var fullproppad med de krångligaste besvär-jelser och därför föraktade resten av världen, det var inget arbete – det var ett hå.

Nu har han satt sig. Arkordens adept. Vad är det du försöker visa och för vem, din dumskalle? Vet du inte att man hatar trollkarlar och är rädd för dem? När dankerna försvann, när gnomerna gick ännu djupare under jord för att sakta dö ut, när de kyliga och stolta alverna isolerade sig bakom sin ogenomträngliga ridå, när vättar, orcher, troll och andra icke-människor fördrevs till den ofruktbara tundran, började man hata trollkarlarna i stället. Det är ju bara naturligt. Människor behöver helt enkelt någon att hata. Finns det inte trollkarlar börjar de trampa ner alla rödhåriga, eller alla med krokiga näsor, eller sydlänningar, eller fräkniga. Sådan är deras natur och den kan man inte ändra på. Och när det nu är som det är, ser var och en med förnuftet i behåll till att inte på några villkors vis bli en av dem som har ödet emot sig. Samvete? Var det någon här som sade något om samvete? Säg det hellre till bondkvinnorna som föder barn och sedan säljer dem för att försörja resten av familjen.

Ynglingen med det alldagliga, något slitna utseendet satt på bänken i sin nötta jacka och oömma, väl ingångna stövlar tillsammans med ett tiotal andra som han. Liksom dem drack han, åt, hävde ur sig fula ord, hädade och försåg sig och sina närmaste bordsgrannar ur en liten rund butelj med traktens sura vin.

Apropå det var han och adepten från Arkorden faktiskt överens på en punkt – båda hatade rusdrycker.

Ja, han skrattade högt, skämtade med tjänsteflickorna, besvarade bordsgrannarnas halvfulla pladder, samtidigt som hans öron uppfattade allt som sades i värdshusets mest avlägsna hörn, även det som viskades. Hur man nu kunde tro att något skulle förbli hemligt i närvaro av en Arkens trollkarl, som tornar upp sig som en dyster, svart vägstolpe?

* * *

I samma ögonblick öppnades Chvalins västra port, för att släppa in gnomernas långa handelskaravan.

Det var en oändlig rad av tungt lastade små hästar, som modlöst och ängsligt trampade fram längs den breda, livligt trafikerade vägen (ett särskilt dekret från kejsaren förbjöd den underjordiska

folkstammen att använda lastvagnar). Längs med dikeskanterna gick karavanförarna, lastkarlarna, bodbetjänarna och alla andra som brukade följa med karavanerna. Var och en av de kortvuxna, knubbiga och skäggiga gnomerna bar en grov karvstock runt halsen, stor som ett vedträ (ett särskilt kejsarligt dekret förbjöd gnomerna att färdas utan dessa. Karvstocken betydde att gnomerna fick betala en rejäl tullavgift vid passagen till människornas land). De obeväpnade gnomerna klampade dystert på i höstgyttjan i sina blytungna skor. Den långa raden av småvuxna hästar släpade sig fram som en begravningsprocession.

Av det lilla antal orcher som fått tillstånd att stanna kvar inom kejsardömets gränser vaktade trettio gendarmorcher karavanen, för man hade till sist insett att man trots allt var tvungen att skydda gnomernas karavaner. En del orcher hade turen att vara privilegierade. Visserligen bar även de karvstockar och betalade dryga skatter, men det var ändå bättre än en långsam död på den ofruktbara tundran.

Av sina vapen hade orcherna endast fått behålla knölpåkarna. Allt av stål var strängt förbjudet. Man räknade med att de magiska ordnarnas vaktposter skulle skydda handelsmännen mot allvarlig fara, men för att slå tillbaka rövare räckte det gott och väl med klubbor.

Processionen stannade framför porten, och orchernas överhuvud, en stor bjässe med platt ansikte, brett mellan ögonen och nerfilade hörntänder (ytterligare en förödmjukelse, som de måste utstå för att få den eftertraktade tjänsten), marscherade fram till karavanens vördnadsvärde ledare, en gnom vid namn Sidri, son till Sturle av slakten Dromarong.

»Stopp, stopp!« Orchern sträckte ut handflatan, bred som ett dasslock. »Nu betalar vi, seså. Ni vet vad som gäller.«

»Oroa dig inte, Tilli«, trumpetade den tjocke gnomen och strök sig värdigt över skägget, som var omsorgsfullt instoppat bakom det breda bältet (ack, var fanns de nu, dessa världsberömda, praktfulla gnombälten, prydda med ädelstenar? I kejsarens skattkammare, lämnade som en del av lösensumman. . .) »Det vore väl inte första gången.«

»Ja, ja. Men man vet ta mig fan aldrig.« Den levnadsglade orchen log brett.

»>Ta mig fan<? Du borde få för det här...«, mumlade Sidri och räknade av det han skulle betala. För varje mynt utstötte han en djup suck av uppriktig förtvivlan.

»Så, så. Snåla inte på slantarna«, sade Tilli uppmuntrande till gnomen.

Orchern och gnomen talade riksmål med varandra. I gamla tider hade de två folken många gånger hamnat i hårda strider och endast de nederlag de fått utstå mot människorna hade tvingat dem att om inte glömma gamla oförrätter, så åtminstone stå ut med det faktum att andra raser existerade. Visserligen ville de liksom förut inte lära sig varandras språk, utan använde sig av den mest utbredda och enklaste dialekten som talades i hela kejsardömet, från Innanhaven till Yttre oceanen.

»Ack och ve... Tiden är sannerligen ur led«, fortsatte Sidri att klaga och sucka. Hans blick föll hela tiden på portens överskrift, med stora skeva runor, som dessutom var felristade: »Inträde för alver, danker, orcher och gnummer endast med korvstock!«

Anvisningen i krita var tämligen föråldrad. Det var många årtionden sedan danker frivilligt besökt Chvalin, låt vara med karvstockar om halsen. Nuförtiden hamnade främlingar här endast som slavar, för att säljas på det dammiga torget där slavmarknaden låg. Men en förordning är ändå en förordning, och de obildade väktarna bättrade var dag träget på anvisningen enligt rundskrivelsen och jämförde med det nedsölade originalet. Ingen brydde sig om att rätta till det.

Tillin stötte lägligt till den uppretade gnomen. Porten öppnades och den tjocke tullföreståndaren kom flåsande. Väktarna tog itu med visiteringen.

Det var inget särskilt med själva proceduren. Gnomernas karavan var ju inte som de sydliga köpmännens, vars ankomst livade upp de tappra väktarna. Sydlänningarna forslade väldoftande viner och frukter, tyger och smycken, rökelse och mattor. Gnomerna släpade på järnsmältor, fin juvelerarkol för smältdeglar, förråd av plogbillar, dörrhakar, harvar, krampor, spikar och obearbetade stenar för lagningsarbeten. Kort sagt, inget som väktarna kunde dra nytta av.

Föreståndaren för Chvalins västra tull var helt enkelt uttråkad. Han hade redan fått sin muta, och det fanns inget han kunde hacka

på. Det var inte första gången som Sidri kom med en karavan till Chvalin, och tullaren visste att den försiktige och räddhågade gnommen aldrig skulle ge sig in på några oegentligheter.

»Och vem är det här då?« röt han åt den melankoliske Sidri.

36 »Vem då?« undrade den stackars gnommen oroligt. »Jaså de... De... låt mig se efter – de är införda i karavanförteckningen... de anslöt sig på vägen.«

Långt borta i slutet av den ringlande raden av hästar stod två långa och ståtliga mänskliga figurer helt orörliga.

»Införda i förteckningen, säger du? Få se, få se... Av med kapuschongerna. Händerna på ryggen!«

Till tullarens hjälp kom genast ett dussin lejda armborstskyttar.

Sidri stönade och tog sig för huvudet. Resten av gnomerna stod svårmodiga och sysslolösa bredvid sin anförare. De hade inga som helst vapen, även den minsta dolk var inpackad i en bal som hade förseglats av den kejsrerlige hundramannahövdingen då karavanen korsade gränsen till människornas besittningar.

»Införda i karavanförteckningen«, upprepade tullaren med ett olycksbådande flin. »Nu ska vi ta oss en titt på er...«

De var två. En man och en kvinna, mycket unga, med ren rosenhy av det slag som man inte längre fann i människornas förorenade och stinkande bosättningsområden. Båda var långa, han hela sex fot och hon ungefär fem och trefjärdedels. Båda hade tjockt guldglänsande hår, höga, utmejslade kindknotor, stora mörkgröna ögon med märkligt sneda ögonvrår, tunna läppar och stadiga hakor med små gropar.

Man såg genast att de inte var människor. De var visserligen inte heller alver, som omnämndes i portens överskrift, eller ännu värre – gudlösa danker. Snarare var de av ätten friborna, ett märkligt folk, nästan äldre än både alver och danker. Sedan urminnes tider hade de bott på sina gamla, avlägsna besittningar vid stranden av Yttre oceanen och inte blandat sig i andra rasers göranden och låtanden. När kejsardömet knäckte alvernas, gnomernas och dankernas motstånd under Första nordenkriget, ställde sig de friborna helt oförklarligt utanför och avböjde alla erbjudanden om att ingå förbund med någon av de andra.

I fortsättningen, när kejsrerliga harneskkädda krigare gjorde slut på gnomernas riken, som dristat sig att göra uppror, när kejsrerliga

jägare drev in de sista dankerna som djur, när det som återstod av de »vilda« orcherna, vättarna och andra brändes på bål, förblev de friborna likgiltiga. De ansågs vara de förnämsta kämparna i världen. De hade förstås sina svaga sidor: de föraktade pilbågen, armborstet och slungan, som de ansåg vara vapen för fega stackare.

Kejsaren glömde inte de fribornas neutralitet, som varit till hans fördel. Han ville vidga sprickan mellan de icke-mänskliga raserna och utfärdade ett påbud om att var och en ur ätten friborna när som helst kunde få medborgarskap i kejsardömet. Det utlovades olika förmåner och privilegier. Biskopaten lät dem till och med delta i den heliga nattvarden, utan att ens insistera på att de skulle döpa sig först. Prelaterna var inte dumma. Det fanns ingen anledning att bråka om småsaker med de bästa kämparna i hela den bebodda delen av världen. De fick tjänstgöra ändå. Vid behov kunde man alltid döma dem som kättare.

Å andra sidan tog de friborna nattvarden utan krumbukter, som en del av tjänsten. De visade ingen särskild nit vad gällde tron, men som sagt fanns det inga dumskallar i Biskopaten. Det visste när man skulle kräva ordning och när det var bättre att visa tålamod.

Men under alla de år som detta påbud hade funnits var det endast ett fåtal friborna som hade använt sig av möjligheten.

»Khan-Torog, välboren kapten av de friborna väktarna, med systemen Khan-Mola«, löd raden i karavanförteckningen. Tullaren kände igen Sidris ojämna handstil.

»Friborna?« utbrast tjänstemannen förvånad. »Ser man på. Sannerligen sällsynta fåglar. Vilken vind har fört er till kejsardömet?«

»Vi har beslutat oss för att anta medborgarskap i kejsardömet«, svarade kaptenen med låg, hes röst. Hans syster sade ingenting.

»På det viset? Det var ju en helt annan sak. Då får man väl säga, ehum... välkomna.«

Lagen förpliktigade tulltjänstemannen till artighet, den gav honom med andra ord alla helvetets kval.

»Det är bara det att... du verkar väl ung för en sådan grad, kapten?« anmärkte tullföreståndaren skarpsinnigt.

Khan-Torog ryckte på axlarna:

»Under striden ställde ödet mig i spetsen för trehundra ryttare. Efter slaget upptogs jag i Kaptenernas krets. Det är inte min sak att ifrågasätta de äldstes beslut.«

»Visa papper!« krävde den vaksamme tjänstemannen.

Papperen visade sig vara i sin ordning. Liksom vapnen, omsorgsfullt inpackade, ombundna och förseglade.

38 »Så ni har bestämt er för att bosätta er här i vår stad?« frågade tullföreståndaren nyfiket och återlämnade skinnpaketet med dokumenten.

»Vi vet inte än«, sade Khan-Torog och ryckte på axlarna, »allt är möjligt. Enligt Hans majestäts påbud skulle vi först erhålla fullmakten av ställföreträdaren i Chvalin som bekräftar vårt medborgarskap i kejsardömet.«

»Må Gud hjälpa er«, sade tulltjänstemannen beskyddande. »Då var det bara en sista formalitet. Ta av er kapporna. Jag måste försäkra mig om att ni inte bär några långa vapen som är förbjudna enligt kejsarlig lag.«

De friborna fogade sig tigande. Under kapporna hade de korta skinnjackor, de beryktade fjälliga brynjejackorna av skinn från jätteödlan som fanns på västkusten. En sådan jacka kunde en vanlig pil inte tränga igenom, sades det.

... Inte ens den vaksamme tulltjänstemannen skulle ha lagt märke till hur gnomen Sidri och de två friborna, efter allt besvär med karavanen, lämnade de andra och tillsammans gick in på ett värdshus.

* * *

En trollkarl från Arkorden. En yngling, som skickats ut för att skugga honom. Gnomen Sidri. De friborna, bror och syster – om de nu är det. Vad har fört er alla till Chvalin, på en och samma dag, ni som är så olika varandra?

Jag har inte lämnat min klostercell på mycket länge. Klosterföreståndaren för Isflammans kyrka, i vars underjordiska gångar jag har inrättat mig, anser sig förpliktigad att förse mig med bröd, grönsaker och vin, och kol till vintern. Troligen betraktar han mig som en sorts levande kyrkoegendom, i likhet med katten, som ansvarar för utrotningen av de råttor som i våldsamt takt sprider sig över hela Chvalin.

Nej, jag lämnar inte min klostercell. Chvalins ställföreträdare tror att det beror på att jag är rädd för honom. Hans högvördighet biskopen i Chvalin verkar uppriktigt tro att jag ber om förlåtelse

för mina synder. Var och en av De sju ordnarnas trollkarlar tillskriver sig förtjänsten av det, men de som har aldrig så lite förstånd ryser och gör skyddande korstecken så fort de hör mitt namn. Allehanda småprelater från Chvalins biskopat har flera gånger trugat sig in för att få samtala med mig, men jag har alltid sagt nej. Jag har ingenting att tala om med tjänare till »Den som inte finns«. Låt vara att de kallar Honom världens Frälsare och gör underverk i Hans namn.

Jag fruktar att uttala namnet på den som spärrade in mig här. Det är sant att Han inte kan döda mig. Inte ens Han. Det är en tröst.

Jag har min skicklighet kvar . . . men vem vet, kanske skulle det vara lättare för mig att inte veta allt som försiggår där uppe, på ytan. Men jag vet.

Mina ådror är översållade med skorpor av stelnat blod. Jag ritar penta-, hexa- och oktagram och kallar Ljusets och Mörkrets krafter att visa sig för mig. Jag tillkallar vindandar, sjö- och flodandar, och havsandar. Svårmodiga väsen, som ännu inte fått något namn i den officiella demonologin, vilka uppstod när kejsardömet städer blev så grymma att människornas sorger och bekymmer väckte dessa andar till liv ur kullerstensgatorna och husen. Vågandar. Och många fler.

Jag brukar också tala med småknytt av alla arter och avarter. Ordnarnas höga magiker är dumma som ringaktar dessa ytterst nyttiga väsen. Jag vet allt som händer i Chvalin, i dess omgivningar, på vägarna som leder dit . . .

Det är en dyster höstnatt. Hexagrammet som jag har målat med mitt blod slocknar långsamt. Lille Niobij, som den obildade lokalbefolkningen skulle kalla »djävul«, trots att han i själva verket bara är en jordande, fyller sitt förvånansvärt stora och vida gap med allehanda läckerheter. Vad de består av låter jag bli att beskriva närmare för att inte störa den ärade läsarens matsmältning.

»Du måste åkalla mig igen nästa gång«, säger han efter att ha ätit klart, tittar nästan bönfällande på mig och lägger bedjande ihop sina tassar, täckta av svart päls. »Du kommer väl att kalla på mig? Mig, och inte . . .«

»Om jag behöver dig gör jag det«, lovar jag honom. Den lille djävulen nickar missmodigt några gånger och kرافsar sig förtrytsamt i nacken bakom högra hornet.

40 »Du bara lovar och lovar«, säger han missbelåtet och sneglar med en suck på hexagrammets skyddande gränslinje, som nu matats av. Så fort hexagrammet har slocknat måste han återvända hem till jordandarnas dystra, glädjelösa rike, där det inte finns vare sig ljus, rörelse eller skratt... Måtte Skaparen förskona oss från en lika beklagansvärd tillvaro.

Inte desto mindre har han förtjänat sin traktering i dag. Kanske skulle man, trots allt, åkalla honom som en belöning. Låta honom glädjas lite grann. Sedan kommer han att tjäna mig ännu bättre och inte bara lyda av skräck inför de mäktiga besvärjelserna som kan vålla outhärdliga smärtor och kval...

Jag vet allt jag behöver veta. Trådarna som sträcker sig från kejsardömets olika hörn binds ihop i en enda hårt spänd knut här i Chvalin. Visserligen känner jag att det finns en viss ofullständighet i denna knut, som om det saknas ytterligare några slingor. Det skulle vara bra att ta sig en titt på den östra vägen också, men Dödsregnet som närmar sig från Ostrag dämpar alla besvärjelser som riktas åt det hållet. Andarna skyndar sig också bort från dessa trakter, innan ovädret har passerat går det inte att göra något.

För mig återstår endast att avvakta och se hur det ska gå här i Chvalin, men jag är nästan övertygad om att det kommer att sluta i intet. Målet för dem som kommit hit med sina hemligheter finns inte här i staden. För dem alla – trollkarlen från Arken, spionen som sänts i hans spår, de friborna, hos vilka jag anar en mörk hemlighet och gnomen Sidri – är Chvalin bara en utgångspunkt att fortsätta vidare ifrån.

Men inte för Arkordens trollkarl. Jag fångade upp hans oro och farhågor, noggrant dolda under det typiska pansaret av iskallt förakt för omgivningen.

Han väntar på något här, i Chvalin, det är något han ska hämta för att sedan resa vidare.

Hexagrammet slocknade slutligen. Ljuset lyste svagt över det lilla bordet med den uppslagna boken. Jag lade min hand på de tomma sidorna och började diktera...

* * *

Den här dagen var kejsaren på dåligt humör när han skulle gå till sängs. Och det med rätta! Föreståndaren för magikernas nyhetsleverans hade just, under bugningar och ursäkter, överlämnat ett ilpaket, omsorgsfullt förseglat med Livordens stämpel, till Hans solklara höghet. Hans tunna, aristokratiska fingrar (ädelhet döljer nästan alltid styrka) hade otåligt brutit den ljusblå sigillstenen. Hans kastanjebruna ögon glänste i skenet från raderna som flammade upp som eld i ordens ljusblå färg.

Den östra armén, som befann sig på andra sidan havet, hade skickat en panisk depeesch om att tre elitelegioner – fjärde, sjunde och nionde järnlegionerna – under befäl av Hans höghet hertigen Partsival, till följd av densammes omåttliga övermod hade förlorat kontakten med huvudstyrkan, gått vilse i urskogen och hamnat i de ogenomträngliga kärrmarkerna, där de led svårt innan de mangrant förintades. I de stinkande träskan låg nu åttatusen harnesklädda krigare ur det kejsarliga elitinfanteriet.

De magiker från Mörkblå solej-orden som tilldelats armékåren hade inte heller kunnat göra något (mellan raderna fanns en giftig antydan om att Livordens adepters aldrig skulle ha låtit det sluta på det viset). Det enda trollkarlarna lyckats åstadkomma var att hjälpa Hans höghet hertigen till en säker plats, tillsammans med fälttågsfrillorna, hundvaktarna, ett koppel av de bästa jakthundarna, jaktfalkarna och de omkomna legionernas kassa med löner som inte betalats ut i tid. Som bevis på grevens utomordentliga tapperhet anfördes det faktum att han, hertigen, självuppoffrande hade avböjt att ta med en av frillorna och i stället medfört de tre legionernas emblem och standar.

Kejsarens välvårdade fingrar strök långsamt, nästan smeksamt, över pergamentet. Ringen med den svarta stenen på högerhandens långfinger lyste knappt märkbart till med ett mjukt pärlemorskimmer. Meddelandet rullade ihop sig, flög upp och for genom luften till hyllorna som inte var synliga från hans plats och där hela det kejsarliga arkivet förvarades i strikt ordning.

Kejsaren satt och arbetade i ett gigantiskt underjordiskt bibliotek, med oändliga rader av hyllor. Härskarens jättelika bord stod alldeles vid ingången. Särskilda besvärjelser från alla sju ordnarna skyddade biblioteket från de onda andar som bebodde katakomberna i Melin.

Den man som härskade över myriader undersåtar på alla stränder runt Innanhavens smycke reste sig med ett ryck ur länstolen. Med en häftig rörelse av otålighet släckte han oljelampan. Den döende lågan (helt vanlig, och ingalunda magisk) hann lysa upp ett ungt och strängt ansikte med en utmejslad profil, precis som på de nypräglade mynten. Hans lockiga hår var axellångt. De kastanjebruna ögonens blick var allvarlig och öppen.

Kejsaren hade just fyllt tjugotre. Och han hade sammanlagt regerat i endast sju dagar.

För femtiotre veckor sedan hade hans far, den förre kejsaren, gått ur tiden. I ett helt år efter hans död hade arvtagaren burit djup sorg, utan att visa sitt ansikte. Han förtärde bara den allra enklaste, simplaste föda, ägnade all tid åt böner och krigsövningar. De förra främjade själens rening och de senare kroppens. Man hade berövat honom hans namn, hädanefter och intill sin död var han bara Kejsaren, en levande gud på jorden, ledaren för det mäktigaste riket. Det namn han fått vid födseln skulle man minnas igen först när det var dags för honom att följa sina kejsarliga förfäder och avge rapport inför deras stränga och omutliga domstol.

Ett helt år hade landet styrts av kejsarliga rådet, som bestod av dem som stått den avlidne kejsaren närmast. Kejsardömets stormän, tronens stöd, särskilt betrodda magiker, Hans högvördighet ärkebiskopen i Melin, kejsardömets högsta kyrkliga prelat – de skulle se till att inga drastiska förändringar ägde rum och att makten överlämnades så smidigt som möjligt från den ene kejsaren till den andre. Den unge regenten (med täckt ansikte, men med öppna öron) var förpliktigad att närvara vid alla sammanträden för att suga i sig visheten hos faderns trogna medkämpar. Vad medlemmarna i kejsarliga rådet än bestämde åtnjöt de fullständig immunitet. Den nye kejsaren kunde varken straffa eller avsätta dem. Han kunde endast fördriva dem, och det först sedan han regerat i tio år.

Naturligtvis gällde detta ingalunda magikerna eller prästerna.

Kejsaren reste sig och stegade fram till en lönn dörr. Kappan i de två kejsarliga färgerna rött och guld släpade i golvet efter honom.

Förbannade krig. Vad tjänade det till att fara över Gryningshavet?

Varför skicka hundratal och åter hundratal, tusentals och åter tusentals krigare mot motståndare som inte ens bemödar sig om att strida enligt

konstens regler? De flyr ju bara till skogs eller in i den ogenomträngliga urskogen och lämnar markerna utan skattskyldiga. Vem behöver sådana besittningar? Men för den gamla adeln, för alla dessa pärer och hertigar från tiden för Första flykten är kriget själva deras livsluft, och något annat liv kan de inte tänka sig. Dessutom utgör ju kriget knappast något hot mot dem. De har magiker som alltid är redo att föra sina herrar i säkerhet...

Den unge kejsaren gick raskt genom de praktfulla, dunkla korridorerna i sitt slott, som tornade upp sig över huvudstaden som en svart korp över sitt byte. Vaktmanskapet, noggrant utvalda krigare som bevakade varje dörr, hälsade honom: högra knytnäven i harnesklädd handske slog mot pansaret på vänster sida, över hjärtat. Kejsaren svarade reglementsenligt med en kort nick. Ja, han var härskare över allt och alla, härskare över sina krigares liv och själar, men befälhavaren var alltid skyldig att besvara hälsningen från den som stod lägre i rang. Med detta stod och föll den kejserliga armén.

Föll... Kejsaren tillät sig att harmset skaka på huvudet.

De bästa, tusentals utvalda, ligger där på andra sidan havet. De som frivilligt valde att stanna i tjänst har också stupat, alla dessa veteraner som gått igenom eld och vatten. Utan dem skulle hären falla sönder inom några dagar. Det är snart dags att kungöra en ny värvningskampanj...

Ja, det kommer naturligtvis inte att råda någon brist på frivilliga. Kejsardömet är frikostigt mot dem som spiller sitt blod för det. Var och en som tjänat klart har rätt till pension. Pension och en bit jord, som han antingen kan sälja eller bruka.

Men hären blir aldrig densamma igen. Det dröjer länge innan rekryterna, även de som kan hålla i sköld och svärd, blir härdade krigare!

Så mycket besvär på grund av dessa baroner och hertigar. Det blå blodet som äger de magiska ordnarnas makt. Alltsedan grundarens tid, den störste trollkarlen som funnits på denna jord, Komninus Straza, har det i kejsardömet funnits sju magiska ordnar, lika många som regnbågens färger. (Vad är det för befängd sed? Hur ska man kunna skilja Ljusblå liv från Mörkblå solej? Eller Röda arken från Orange garam? En femtedel av kejsardömet inkomster hamnar i ordnarnas kassor! Det är så man kan gråta över varje guldmynt!) Dessa tronens sju stödpelare, som håller tillbaka icke-människorna och deras blodtörstiga drömmar om hämnd, icke-människorna som vill dränka kejsardömet i blod för att ta tillbaka det som Skaparen gav åt sitt utvalda folk! Som om bara blått adelsblod gjorde en människa flink i att lära sig trollkonster...

Kejsaren log snett (men bara när vaktmanskapet inte såg).

Dessa magiker – hans besittningars förbannelse... När allt kommer omkring har man större nytta av de vita munkarna. Många av dem som befinner sig längst ner i den kyrkliga hierarkin försöker uppriktigt vara till hjälp och underlätta livet för det enkla folket. Och det märkligaste är att deras böner ibland leder till verkliga under. Mycket små, förvisso, men ändå underverk, som till exempel en säck mjöl till två hungrande föräldralösa barn!

Men magikerna – med dem hade han en särskild gås oplockad.

När han var liten fick han ofta tillfångatagna danker, när jägarna lyckats överrumpla dem på deras tillflyktsort för stunden. Man följde honom ut, en liten pojke, till den sandbeströdda arenan. Man gav honom ett kort och slött svärd, alltför tungt för hans lilla hand. I logerna som omgav arenan visade sig magiker från alla sju ordnarna, den unge prinsens lärare.

Sedan brukade man öppna dörren i bortre muren, och dankerbarn jagades ut på arenan.

»Attackera, prins! Du måste se deras blod flyta!«

Kejsaren sparkade upp dörren till sitt sovgemak.

»Ut med er!« röt han åt kammartjänarna.

Eunucken som tog hand om de kejsarliga frillorna lät vänta på sig, men fick genast ett brännsår på pannan, förutom sin brännande blick hade regenten skapat lite verklig eld. Sedan var allt tjänstefolket som bortblåst.

Med en viljeansträngning befallde kejsaren att den tunga järnregeln skulle dras för. Genom att mekaniskt viska de nödvändiga skyddsorden häktade han av pansarets spännen. Regenten hade inte rätt att ta av sig sin rustning när han var vaken. Och axelhänget med arvsdolken, där alla sju ordnarnas överhuvuden hade ristat in sina runor, fick han inte ens ta av sig i badet.

När kejsaren till sist fått av sig kläderna segnade han ner på den jättelika sängen. Hans far, måtte gudarna i underjorden behandla honom rättvist! Han brukade föra hit ett dussin frillor åt gången, helst ingen över femton år. Den nye kejsaren äcklades av sådana förströelser.

O allsmäktige frälsare, överbringare av det goda, varför straffar du mig med alla minnen? Varför återkommer de ständigt till mig? Varför ser jag gång på gång den där dagen, då jag är åtta år och det tredje ståndets deputation från Chvalinområdet överräcker en söt varghundsvalp med stor,

bred panna och tjocka tassar... Jag tar upp den i min famn, kysser den på nosen, den slickar mig på kinden. Mina lärare utbyter ogillande blickar, och när jag sedan ordnar en sovplats åt valpen i mitt rum kommer de instörtande till mig alla sju. Deras slängkappor flimrar för mina ögon och hjärtat dras ihop, som om jag skulle få stryk för någon förseelse.

»Prins, vi har kommit fram till att ditt hjärta är fyllt av den känslomässighet som är otillåten för kejsardömets arvtagare«, säger Revaz, Röda arkens magiker.

»Om detta får fortgå kommer ni inte att kunna hålla regeringstommarna med nödvändig fasthet«, instämmer Ljusblå Sezjes från Livorden.

Hennes ord förvånar mig, hon hade verkat hjärtligare än de andra...

»Låt oss gå, Ers höghet. Ni har ännu en läxa att lära er.« Gachlan den orange tar mig mycket bestämt i handen. Sezjes griper tag i valpen, som börjar gnälla.

Vi går ut på arenan. Stenen på offerbordet är svart och tom. På ett ögonblick är min valp fastbunden i bronskrampan.

»Beröva honom livet!« befaller Sezjes och räcker fram en krokig offerkniv. Kejsare gråter inte. Men då är jag tvungen att samla all min vilja för att säga nej!

»Du måste, min prins«, kraxar Gachlan. »Grymhet är maktens moder. Ert hjärta måste vara hårt som sten. Då, och bara då, kan kejsardömet blomstra under er ledning!«

»Vi måste hjälpa honom«, säger Sezjes plötsligt och jag hinner inte ens blinka förrän hon slitit fram något som hon hållit dolt under kappan – ceremonistaven av brons. Ett hugg! Valpen rycker till, gnäller och gnyr. Ur såret på hans tass sticker benpipan fram, blodet sprutar ut över stenen.

Jag skrek inte. Jag var kejsare redan då, om än okrönt.

»Gör slut på honom«, säger Sezjes och lägger offerkniven i min hand.

Jag gör ett utfall, med sikte på att sprätta upp hennes buk från grenen till naveln, precis som de lärt mig. Ett vänligt skratt genljuder. Besvärjerskan har med lätthet slagit undan min attack med en väl avvägd och kraftig örfil, så att jag faller ner i sanden.

»Res på dig, prins.« Sezjes ler. »Res dig, och om du nu älskar denna värdelösa varelse, gör då slut på hans lidande.«

»Älska«, ordet lät som en vidrig svordom i hennes mun. Dessutom var hon vacker, mycket vacker och ung, förstår jag nu. Hon hade underbara ögon, tjänstefolket brukade säga att Sezjes mormor varit en tillfångatagen alv, eller älva, som köksorna och husjungfrurna sade.

Valpen gnyr inte längre, den rosslar och kvävs. Sezjes krossar hans andra tassar med tre slag.

Och då, först då känner jag att jag gråter. Och jag slår till rakt över halsen på min valp, som jag inte ens hunnit ge något namn.

46 *Blodet stänker på mig.*

Jag klagade inte på lärarna. Det hade bara lett till stryk, inget annat. Men den dagen svor jag på att hämnas.

Liknande lektioner upprepades ytterligare några gånger. Valpar, kattungar, fåglar, jag var tvungen att döda dem alla, och det var inte alltid som de väntade på mig, fastbundna vid offerplatsen. Ibland var jag tvungen att fånga dem själv, där de sprang runt som tokiga på arenan. Sezjes ställde upp stora timglas, och om jag inte hade hunnit på den utmätta tiden blev prygeln särdeles hård.

En månad efter valpen förde man för första gången infångade dankerbarn till mig.

De var fem stycken. Ett spädbarn. Två småflickor – nu förstår jag att den ena var knappt tre och den andra i femårsåldern. En pojkspoling, jämnårig med mig. Och den äldsta av dem, en flicka kring tretton.

Det slöa svärdet i mina händer. Sezjes röst som en pisksnärt:

»Slå ihjäl dem allihop! Börja med flickan!«

Hennes svarta hår var snett och ojämnt klippt. Den långa halsen var bar. De spetsiga öronen såg rörande lustiga ut där de stack fram. Och jag, jag var inte längre den som grät över en valp. Dessutom var de danker, våra urgamla dödsfender.

När jag nu tänker tillbaka på det verkar det som om jag inte hade några känslor. Så var det naturligtvis inte.

Flickan stod och betraktade mig föraktfullt. Hon var den enda som hade bakbundna händer.

»Du är en vekling«, mumlade dankan på vårt språk. »Du kommer för att slåss först när fienden är bunden och försvarslös!« Och hon spottade mig i ansiktet.

I samma ögonblick kastade sig pojken över mig. Det lät som om han skrek något. Krigsinstinkten vaknade, jag sprättade upp hans mage med svärdet.

Jag kräktes. Uppkastningen var plågsam, med smärta och kramper, jag hade förmodligen inte kunnat stå på benen om det inte varit för Sezjes hemska röst:

»Döda dem!«

Dankerpojken kröp ihop på marken, jag var berusad av blod, glömde mig själv, jag sprang fram till den bundna flickan, lyfte handen för att slå, klippte till...

Mitt svärd var slött och tandlöst (jag förstår nu att det var för att tillfoga offren ännu mer lidande). Dankan föll med avhuggen hals, och jag... 47 jag vände mig om mot de små.

Småflickorna stod tätt tillsammans och betraktade mig med fasa. Men ingen av dem grät eller skrek, inte ens när min trubbiga egg skar dem i stycken.

Efter det var jag länge sjuk. Om nätterna hade jag mardrömmar.

Men när jag återfått hälsan och man för andra gången förde dankerbarn till mig, dödade jag dem utan särskild ångest...

Kejsaren låg orörlig på sin säng. Han stirrade upp i taket utan att se. Han kände hur tjänstefolket, rädda för hans vrede, väntade utanför dörren. Omkring slottets murar sov kejsardömet, ovetande om sin härskares mörka minnen.

Natten gick. Dagen närmade sig med sina ständiga göromål. Nu var det höst, jaktsäsong, det adligaståndet hade rest i väg till sina olika slott för att hinna roa sig innan Dödsregnets utbrott. Kejsarliga rådet skulle inte samlas före vintern.

Nej, i dag skulle han hur som helst inte kunna sova. Ringklockan av brons klingade tyst, och en hord tjänare trängde in i gemaket.

»Ett bad och rena kläder, nu!« befallde halva världens härskare med låg röst och sammanbitna tänder.

Jag hatar dessa trollkarlar. Jag hatar dem. Det räcker att man av misstag snuddar vid deras smutsiga byk för att man ska känna sig besudlad.

De sju ordnarna höll varje magisk rörelse i kejsardömet under vaksam uppsikt. De sju, fast i själva verket var de åtta. Den åttonde, Nerg, ansågs inte ha någon färg, dess adepter höll sig på sin kant och blandade sig inte alltför mycket i omvärldens göranden och låtanden. De följde sina egna vägar, okända för vanliga dödliga, och till och med för deras likar. De fick sin andel av kejsardömet inkomster, bidrog alltid sorgfälligt till dess skydd, men hade ingen egen ambassadör vid hovet. Det fanns inte heller någon adept från Nerg bland kejsarens lärare. Alla försök att ta reda på vad de sysslade med i Färglösa tornet, som deras fästning kallades, hade misslyckats. Och såvitt kejsaren visste hade de övriga sju ordnarna inte heller lyckats med detta. Fast vem kunde vara säker på om

dessa underrättelser, som kostade dyra pengar att införskaffa, egentligen inte bara var det gamla vanliga bedrägeriet?

Det fanns de som skvallrade om att kyrkan sedan länge kunnat räknas som den nionde orden.

48 Nio. Mörkrets tal.

Kejsaren tittade rakt framför sig utan att se, knäppte händerna och rynkade ögonbrynen. Det fanns inget annat han kunde göra. Han, härskaren över enorma vidder, vars order sände mångtusenhövdade arméer i strid, var tvungen att gömma sig från det aldrig sovande ögat i De sju färgernas torn och använda sig av människor, där enkelt trolleri framgångsrikt skulle ha kunnat inhämta upplysningar. Men han hade inget annat val.

Han tvivlade inte på att han var omgiven av spioner. Tre fjärdedelar av hans tjänare var säkert i ordnarnas tjänst. Man skulle kunna byta ut dem varje dag, men Sezjes och hennes likar skulle genast värva nya. Det visste kejsaren. Och därför försökte han inte göra sig av med dem, trots att han flera gånger lagt märke till att hans brev censurerats, och han visste exakt vem som gjort det.

Man lämnade honom nästan aldrig ensam. Bara i biblioteket och i sovgemaket fick han vara i fred. Genom tortyr försökte Sezjes utforska på vad sätt frillorna förargat härskaren och varför han undvek dem. Hade han tröttnat på dem? Alla skulle bli avrättade och bytas ut mot nya vid hans första ord.

Hon är ingen kvinna. Inte ens en mara. Hon är... hon är... över huvud taget inte en människa, hon är från stensfolket, som endast erkänner och tillber det ändamålsenliga. Hur många flickor finns det i Vällustens hus? Trehundra, femhundra, tusen? Kejsaren behöver inte belasta sitt kejsarliga minne med sådana småsaker.

Nu är han bara en fånge i sitt eget slott. O ja, den tiden kommer när han själv ska ge order, straffa och benåda, precis som sin far... men hade hans far verkligen varit fri i sina beslut? Kanske var det bara som det verkade?

»Vakter!« Han visste att det var meningslöst att avsäga sig vaktmanskapet. Slottets kapten skulle helt enkelt inte utföra en sådan befallning. Än så länge fogade han sig endast efter kejsarliga rådet. För femtio veckor sedan hade han, kejsaren, fortfarande kunnat gå runt i staden inkognito, men nu...

Ett par tiotal kraftfulla krigare på hästar, svarta som natten, väntade på kejsaren vid porten. Hälften av dem var friborna som an-

tagit medborgarskap i kejsardömet. Var och en av dem hade granskats av alla sju ordnarna. Trollkarlarna ansvarade för dem. Dessa friborna härstammade från klaner som lidit nederlag och skingrats. Att skydda kejsardömet gav dem en möjlighet att leva och söka hämnd. De tjänade inte av fruktan, utan av plikt känsla.

49

Det andra tiotalet bestod av de kejsarliga armborstskyttarna. Det ansågs att de överträffade till och med alverna i träffsäkerhet.

Ryttarföljet dundrade över vindbryggan och kastade sig ner i mörkret mot den sovande huvudstaden.